

רבינו חננאל

מ:

הא גמרינן ר"ח מיוה"כ ולא פרכינן. הכא לא גרסינן שכן מרובה כפרה דר"ח מיוה"כ קולא צעינן למילף שלא יכפרו נמי בשאר עצירות ולא שייכא האי פירכא דחומרא אלא גרסינן ולא פרכינן ותו לא והיינו פירכא שכן אינו תדיר: **בדאמרי** רב

חמא שעיר ושעיר בו. תימא ועגרת

ללא כתיב ציה ושעיר מנ"ל אי צצנין אצ דשאר רגלים תפשוט מהכא ^ודצר הלמד צהיקש חוזר ומלמד צצנין אצ ועוד דאי צצנין אצ אתי למילף צקמא דצתר ר"ח נכתוב ושעיר ואיך נימי צצנין אצ ושמא יס לפרש דלא דריש הכא אלא צההוא שעיר דכתיב צתר ר"ח ואיך ושעיר לשום דרשא וממילא אמו שאר רגלים דכיון דגלי צחד הוו אחריני למד סתום מן המפורש ואפילו צנין אצ לא צריך ולקמן דפריך מעגרת ויוה"כ עיקר קושייתו מיוה"כ ופרין דוקא לר"מ משום דאמר כל השעירים כפרתן שזה ואפילו דיוה"כ ור"ת פי' דה"ל סמין אהיקשא דרבי יונה כדמסיק לקמן ולא נקט אלא תחלת סוגיא דלקמן ^זדהוי כמו וכו' ואע"ג דר' יהודה אית ליה היקשא דר' דצמועדיכס וכר"מ מ"מ לא מסתבר ליה לרבי יהודה לומר שיהו כל השעירים כפרתן שזה כמו שאומר ר"מ משום דעדיפא ליה היקשא דחילין לפנימי ואית לן למימר דאין מכפר צ' כפרות וגם שלא תהא כפרתו פעמים צונה ולר' מאיר עדיפא היקשא דמועדות:

אבל חמא שסופו לידוע במי שיש בה ידיעה לבסוף דמי. וא"ת ולפ"ז אמאי הוצרך לשנויי לעיל דר' ישמעאל סבר לה כר"מ נימא דחילין מכפר אאין צה ואין צה ססופו לידוע דאהאי לא מכפר רגלים ור"ח דכיון ססופו לידוע לא קרינן ציה חטא שאינו מכיר צו אלא ה' ויש לומר כיון דהאמת דלר' יהודה חטא ססופו לידע מכפריס רגלים ור"ח לא מסתבר ליה להש"ס שיחלוק עליה רבי ישמעאל דדצר זה:

אי מה דהאין עולין בו ונפקא מינה **היבא דנשכר הציץ בו** וציץ נפקא מינה **לסומאח שאירעה בין זה לזה**. ואס תאמר אמאי לא משני כדמשני צסמין דאין אחר נושא אותו עון וי"ל דאין לא מקרי אחר לגבי ר"ח כיון דעולין לא כתב צר"ח אלא דיליף מציץ אצל אעון העדה

דכתיב צר"ח משני שפיר צסמין דאין אחר נושא אותו עון ומהר"ר שמואל מפרש מה להאן עולין כלומר דאין מכפר אקרצן עד שיהא מרואה ור"ח מכפר על עון המקריצ דנשכר צטומאה והשתא אין אנו צריכין לנפקותא דנשכר האין ומשני עון העדה כתיב פי' עון דלא שייך אלא צעדה ועולין שייך אף צקרצן אי נמי עון העדה ולא עון הכהן: **וניבכר** ר"ח אירדיה וארציין. פירוש קרצן שקרב צטומאה צשעה שקרב ר"ח דקרצנות שקרצו צטומאה קודם ר"ח אין סברא שיכפר דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב צטומאה: **וניבכר** צייץ אירדייה ואדר"ח. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגבי ציץ כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא עון: **רב אשי אמר העדה בו**. נראה דלא פליגי וע"כ אינטרין דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אשי נמי אינטרין לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה דללקמן: **הבא נמי** שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יונה סמין כדפרישית לעיל:

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

הסס כפרה. צגופיה כתיב (צמדצר כח) לחטאת לה' פירש לך הכמוצ צו כפרה על חטא שאינו ידוע ומשמע דכל חטאים שאינס ידיעיס צמשמע: **גלוי מילתא צעלמא הוא**. דגמרי מיוה"כ שלא יכפר אלא ^אעומאת מקדש וקדשיו הלךך ליכא למיפרכ מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו דהא לא גמרינן מיינה כפרה

אלא מיעוטא הוא דגמרינן מיינה ^א אצל כולה מילתא כגון שעירי הרגלים דלא מיפרשא כפרה ידיהו לכפר הוא דכתיב צזה ולא פירש על מה ^או וא"ת צא ללמוד משל יוה"כ שיכפר על עומאת מקדש שהוא עון כרת פרכינן מה ליוה"כ שכן מרובה כפרתו: **שעיר ושעיר**. שעיר הוה מנאי למיכתב צכולהו וכמי ושעיר וי"ו מוסף על ענין ראשון להקיס ומהו ההיקש איתקוש שעירי הרגלים לשל ר"ח והוא צבר למד צצנין אצ מיוה"כ ודבר הלמד צצנין אצ חוזר ומלמד צהיקש. כל המלמד צכל המדות חוזר ומלמד חוץ מהלמד צהיקש שאין חוזר ומלמד צהיקש צקדשים והכי אמרינן צוצמים צפרק איזהו מקומן (דף מט:): **ססופו לידוע**. כגון שראוהו צשטמא וכנסם למקדש וסופו להודיעו: **ואוסה נתן לנס**. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאזיס אומר (צמדצר ו) שעיר עזיס אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב ^א (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עזיס לחטאת והשניס אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהניס ^א וצשמיטת קדשיס צפי' טכול יוס (וצמים דף קא:): **עון עון מליץ**. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

(שמות כח): **מה להאן עומאת צשר**. שאין האין מרואה על טומאת הגוף אלא על הדס או על החלב או על הצשר של עולה שקרב צטומאה ^א ומרואה ציץ על הקרצן שמכשירו לרצון שאין הצעליס צריכין להציא קרצן אחר אף כלן עומאת צשר יכפר על האוכל צשר קודש טמא והוא טהור: **אי מה להאן עולין**. מה האין אינו מכפר על שום חטא אלא מרואה על העולין אף זה ירצה על העולין כי היכי דעביד ציץ ונפקא מינה להיכא דנשכר האין ולא יכפר על עון האדס

האוכל: עון העדה כתיב. אלמא מכפר על עון אנשים הוא: **כמי מוגמר גמרי מהדרי**. צגזירה שזה ניכפר אתרווייהו ניכפר אדירדיה כדקאמרת עון העדה כתיב על אדס האוכל עומאת צשר ואמאי דעביד ציץ לרצות על העולין אס נשכר האין: **צין זה לזה**. צין ר"ח לר"ח: **אוסה**. ואותה נתן לכס לשאת את עון העדה: **רב אשי אמר נו**. ה' ימירא דהעדה וקדשים דריש למיעוטא: ניכפרו

לא **קודם** ר"ח אין סברא שיכפר דהיאך יכפר למפרע מה שכבר קרב צטומאה: **וניבכר** צייץ אירדייה ואדר"ח. וא"ת ואמאי לא משני דעון אחד הוא נושא ולא צ' עונות וי"ל דגבי ציץ כתיב עון הקדשים וטומאת צשר ועולין הוו מרזייהו עון הקדשים ועוד עון הקדשים משמע שפיר צ' עונות דקדשים משמע קדשים הרצה: **אמרי קרא אותה**. אפירכא קמיייתא לא מנאי לשנויי הכי דאותה אעון העדה קאי דוקא צטומאת צשר אין אחר נושא עון: **רב אשי אמר העדה בו**. נראה דלא פליגי וע"כ אינטרין דרשה דאותה משום פירכא דלקמן דרגלים אמאי לא מכפרי אדר"ח ודרשה דרב אשי נמי אינטרין לר"ש כר' יהודה דלא משמע ליה אותה דללקמן: **הבא נמי** שעיר ושעיר. אהיקשא דר' יונה סמין כדפרישית לעיל:

מסורת הש"ס

- (א) [לקמן י:ג.] (ב) [לקמן י:א.] (ג) [לקמן יו:א.] (ד) [בס"א: ושעיר שמיני דכתיב, ד] [שמיני פרק צ], (ה) [פסחים פ:א], (ו) [זבחים ג:ג.]

תורה אור השלם

- ↑ מדוע לא אכלתם את החצות במקום הקדש כי קדש קדשים הוא ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה לכפר עליהם לפני יי? ויקרא י יז
- ↑ הקיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים אשר יקרישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם וקזה על מצחו תמיד לקרן לקדם לפני שמות כח לח יי?

הגהות הב"ח

- (א) גמ' ואין אחר כל"ל:
(ב) רש"י ד"ה גלוי כו' אלא על טומאת:
(ג) בא"ד מיינה הס"ד וכנסם למקדש וסופו להודיעו:
ואוסה נתן לנס. צשעיר החטאת אשר דרש משה והנה שורף כתיב ושל ר"ח היה. ושלשה שעירים קרצו ציוס שהוקס המשכן והוא יוס שמיני של מלואיס שעיר של ר"ח דכתיב (שמות מ) צאחד לחדש תקיס את משכן אהל מועד ושעיר דנחשון שהקריצ לחנוכת המזבח וצכל הנשיאזיס אומר (צמדצר ו) שעיר עזיס אחד לחטאת וצשעיר שמיני כתיב ^א (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עזיס לחטאת והשניס אכלו ושל ר"ח נשרף כדילפינן צתורת כהניס ^א וצשמיטת קדשיס צפי' טכול יוס (וצמים דף קא:): **עון עון מליץ**. דכתי' צי' ונשא אהרן את עון הקדשים

גליון הש"ס

תוס' ד"ה בדאמרי וכו' דהוי כפו וכו'. ענין זה צרכות דף מט ע"א תוס' אלא על טומאת: ד"ה מנאי מנאי הס"ד ע"א תוס' ד"ה אסוי. גטיין דף פ ע"ב תוס' ד"ה וז' מיר דף נד ע"ב תוס' ד"ה מ"ש. לקמן דף מט ע"א תוס' ד"ה ומאן. מעילת דף יב ע"ב תוס' ד"ה חלב:

וכיון דכתיב ושעיר וי"ו מוסף ואתקש שעירי רגלים לשעירי ראשי חדשים במה שאלו מכפריס אלו מכפריס. איבעיא להו כי קאמר ר' יהודה בחטא שאין סופו להוודע. אבל חטא שסופו להוודע כמי שיש בו ידיעה לבסוף דמי. ושעיר הנעשה בחוץ ויום הכפורים מכפר וכו'. ופשטנא מהא דתניא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף בחטא שאין סופו להוודע (ל' שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין דבוי ר' יהודה. ר' שמעון אומר שעירי הרגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. מאי טעמא שעיר ושעיר ו' מוסף ואתקש. ולא אשכחנן לה כפרה במקום אחר. דמי שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם ביניהם בר קרנן הוא. ומי שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר של יוה"כ הנעשה בחוץ מכפר על כרחך לא מכפרי שעירי הרגלים אלא על שאין בה ידיעה לא בתחלה ולא בסוף. ושעירי ר"ח מכפרין על טהור שאכל בשר קדש טמא דדבר ר' שמעון מאי טעמא יליף עון עון מצין. בשעיר ר"ח כתיב ואת שעיר החטאת דרוש דרש משה וגו' ואותה נתן לכם לשאת את עון העדה וגו' והיא חטאת דר"ח. ובציץ כתיב והיה על מצח אהרן ונשא אהרן את עון הקדשים וגו' וגרסי'

בתחלת יומא (י"ד ו) על מה הציץ מרצה על הדס ועל הכשר ועל החלב ששטמא בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון כו'. קתני מיהא בשר ששטמא ונקרב הציץ מרצה כך עון הכתובה בשעיר ר"ח מכפר על טהור שאכל קדש [שטמא]. ודחינן אי מה בציץ אינו נושא אלא על עון העוליס על גבי המזבח. אף שעיר ר"ח אינו מכפר אלא על העוליס. ופרקינן עון העדה כתיב כלומר עון העדה שהקרבן בא על עון העדה והוא החטאת שכפרתה באכילתה כדכתיב ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכהנים אוכלין והבעלין מתכפרין. ואימא שעיר דר"ח מכפר בטהור שאכל קדש טמא ובעוליס ששטמאו ונקרבו ^ט ונשכר הציץ ואינו מכפר יהא שעיר ר"ח מכפר בשניהם. ודחינן עון כתיב עון אחד הוא נושא ואינו נושא שתי עונות וכו'. רב אשי אמר בשעיר ר"ח כתיב עון העדה ולא הקדשים.

^[א] עי' ח"י ר"ן מ"גש. (ג) וי"מ להילט שנשכר האין וכו'

מסורת הש"ם

(א) מעילה ט. ג. טז יג.
(ג) נחמוות קו: מנחות עט:; (ד) תמורה יא: [נדף יט: ערכין ה. צטרות ד:]; (ס) [נפי' תוס' תמורה יט: ד"ה זאת אומרת], (ו) יומא ג. סה. הריכות ו. [לקמן יב:], (ז) ז"ל צביטא.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה קדשו וכו' וע"כ מדרגתא לעיל:
(ב) ד"ה הואיל וזורפה כל השנה. לעולם במכתשת קדושת הגוף ובלילה היינו טעמא דלא מיפסל לפי שאינה משנה את מראותיה:
(ג) תוס' ד"ה אלא וכו' צביטא. ג"כ צבי"א דמנחות ד' כג ע"כ פרש"י צביטא כלי ששט גוללן מנהג וצומ' ס"פ מנחות מקדש משמע דהס גורסי' מראותיה:
(ד) ד"ה הואיל וכו' אין גלי שרת מקדשה (שלא מדעת) תארי' וצ"כ ס"א אלא הראוי ובליל:
(ה) ד"ה מ"מ וכו' גבי מכתשת שניקבה ושלחו כז"ל ומתה ושעברה נמחק:

גליון הש"ם

גמ' לרפי נסכים. ע"י מור ד' כו ע"כ תוס' ד"ה אכל:

מוסף רש"י

המנחות מועלין בהן משהוקדשו. צפה (מעילה ט. ט). ומנחות כהנים. דכתיב וכל מנחת כהן כליל תהיה (שם טו.). ומנחת כהן משרה. היינו תמידי כהן גדול (שם). ומנחת נסכים. היינו מנחה הכאה עם הזבח שיש בו נסכים. דאין זו עשרים, דכל הוי דממתי' כליל ניתוה (שם). מועלים בהן משהוקדשו. קדושת פה בגלגלם (שם). לב בית דין. של הכהנס (מנחות עט: מכת' יא). הקדיש וכו' לדמיו'. איל דחוי לעולה ואקדשים לדמיו עולה (שערין ה). שמכרטי ויביא כדמיו עולה (בבביות יד: תמורה יא:) או אשט (תמורה יט:). ולהכי נקט רבא וכו', דבעולה אימי רבא ונקבה לא חויא לעולה ולוכא לממר קדשה קדושת הגוף (תמורה יא:) או: להכי נקט וכו' דחוי לעולה משום דרובא דמיתיי קרבן עולה מימיו (בבביות יד:). קדוש קדושת הגוף. והוא עצמו יקרב עולה. דמיתו דמתא ליה קדושת דמיס נתתא ליה קדושת הגוף הואיל והוא חוי לגופיה (שערין ו). וכעיי' תמורה טו:). ואשט יכול למכוריו הואיל והוא גופיה חויא לעולה (תמורה יא:). וההפריש אחרים תחתיהם. ומתכפרו בזה ואחר כך נמלאו האצורים (תמורות יא.).

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

קדושת דמים. אין זה אלא קדושת דמים שלקחה מתרומת הלשכה אצל ככלי לא קדשה דתקדש קדושת הגוף למכתשת שנשחקה זה לאו כלי שרת היא: **בטבול יוס**. אס נגע זה: **המנחות**. מנחת יחיד: **מועלין בזה משהוקדשו**. קדושת דמים צת מעילה היא: **קדשו בכלי**. הביא לעזרה ומתנה בכלי שרת: **הושערה**. נגמרה קדושתה ליפסל בטבול יוס. וכל לשון הכשר לשון תיקון שמתקנו ומומזינו לכן: **הקומץ**. של מנחת יחיד: **ומנחת נסכים**. שהיא כליל ואינה נקמצת: **ומנחת כהן משות**. חביתי כהן גדול שצכל יוס מחליתה צוקר ומחליתה צערב: **ומנחת נפכים**. הבאה עם הצהמה שלשה עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל ועשרון לכבש והן כולן כליל: **קדשו בכלי כו'**. וסך דפליג לה בתרתי צבי הך וסך דלעיל דהמנחות

מועלין בזה כ' משום דצביטא יש חילוק צנייהס צמילי אחרניתא במסכת מעילה דצההיא דלעיל לא קתני וחיציין עליה משום פייגול וגומר וטמא בקדושת כלי עד שיקרב הקומץ וצחקן שכולן כליל קתני בקדושת כלי דיהו וחיציין עליהס משום נותר ומשום טמא. קתני מיהא קטורת וקתני קדשו ככלי וע"כ (א) מתיניתן לעיל גבי קדושת מכתשת תנא נפסלת בטבול יוס ולא תנא לינה והכא תנא לינה ש"מ קדושת כלי דהכא לאו מכתשת היא אלא כלי צשעת הקטרה דומיא דקומץ ולבונה ושאר השנויים כאן עמה אלמא מכתשת לא מקדשא ליה קדושת הגוף: **הואיל וזורפה ג**. אינה משנה את מראיתה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה ומיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן פסול לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר המתקדשים ככלי: **מכל מקום קשיא קדושה שצנה להיכן הלכה**. צין בתמזיין צין צקטורת: **לכ ז"ד מחנה עליהס**. צשעת לקיחה דלא ליקדשו קדושת הגוף אלא האריכיין לשנה וכל מידי דליצור נותנין צ"ד לצ: **והא מר הוא דאמר**. במסכת תמורה: **הקדיש וכו' לדמיו**. הקדיש איל לדמיו: **קדוש קדושהס הגוף**. ואינו נמכר מאחר שהקדישו והוא עצמו ראוי להקרבה אינו יואל מידי מוצח (ומתורה לג:). והכא נמי למאי מהני תנאה דלכ צ"ד כי אמרי' נמי יהו לדמיהן קדשי להו לגופיהיו: הא

דצשעת הקטרה אין לא קדשו לא וי"ל דהא לא הוה קשה ליה כולי האי דמזי למימר דצקטרת אפילו לא קדשו ככלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו ככלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוח השנויים כאן נאלכ לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו ככלי קאי אטבול יוס ומחוסר כפורים ולינה דלכ"ז צחנס נקט ט"יין תדע דהא קומץ נמי אפילו לא קדש ככלי נפסל בטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסימא דקתמי לעיל המנחות מועלין בזה והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמי וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו מתני' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר קרבנות המתקדשים ככלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הוואיל או דא"כ שפיר דהכא אלא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול חישב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחצצה והקשה צקונטרס שס דלמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה מדאורייתא דהא לפ"ה קדשה ע"כ לא פסלה לינה וליכא למימר דהתם דהתם מייתי ראיה מדאורייתא פסלה לינה ומתכא ליכא לאוכוחי דפסלה מדאורייתא דהא לפ"ה קדשה ע"כ לא פסלה לינה אלא מדרבנן לכ"ג לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקצבת קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת כדמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה ד. ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחם (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צצת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צצבת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדאורייתא אצל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימנה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדאורייתא וכיון דבעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייקי' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחצת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אצל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בזה לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחצצה חיפוק ליה דלא פסלה מחצצה: **מכבץ** מקום קשיא. מימה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין (דף י:) גבי מכתשת שניקבה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתיצין לתוכה אצר דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת צימרת וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתיסה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ך דכשאומר יהא זה לקטורת לא חמיל עלה קדושת הגוף: **פך** ושעיר שצ' יום הבבורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) לימא למסקנא הכי

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

יא. הובשרו ציפסל בטבול יום. וא"ת כי לא קדשו ככלי נמי

ליפסל בטבול יוס מידי דהוה אכולין שנעשו על טהרת הקדוש דמיפסל בטבול יוס כדמוכח צסוף נדה (דף עא: ושס) דמתן היושבת על דס טהור מערה מים לפסח ודייקינן מערה אין נוגעת לא דחולין שנעשו על טהרת קודש כקודש דמו וי"ל דתנא דהכא סבר לאו כקודש דמו כחורו לומר דהתס דהרי הוא כמגע טמא מת צקדשים ולא לחולין א"י הכא מיירי מדאורייתא וה"ה דמקודס לכן מיפסלי מדרבנן ואס תאמר א"כ מאי פריך לעיל נימא דקדושת דמים היא והא דקתני נפסלת בטבול יוס היינו מדרבנן ומשנה ראשונה דהתס דצברה דכקודש דמו וי"ל דאי מטעס דכקודש דמו מיפסלא בטבול יוס א"כ אפילו לא נתנה צמכתשת נמי דכיון דמדרבנן מיפסלא אפי' אינה ראויה להקרב נמי או שמא קטרת לא מיפסלא משום חולין שנעשו על טהרת קדש דלא שייך זה האי טעמא כיון דלאו צת אכילה היא אצל לעיל קאמר שפיר וכי"ת כל קדושת דמים מיפסלא בטבול יוס ולא קשה ליה אפי' לא נתנה צמכתשת נמי דלא מפסלא קדושת דמים כל זמן שמחוסר מעשה צגופו דהיינו כתיסה והשתא נמי ניחא מה שמקשה דלמאי לא פריך מרישא דתנא לעיל מהך דהמנחות כו' דמייתי הכא וצפ"צ דמעילה (דף ט.) שמי הלחם ולחם הפנים מועלין בזהס משהוקדשו קרמו צתמור הוכשרו ליפסל בטבול יוס קרמו אין לא קרמו לא ולפי' יום שפרישית קדושת דמים לא מיפסלא בטבול יוס כל זמן שמחוסר מעשה צגופו לא ה"מ למיפרך מרישא דאפילו נתנוה צתמור אכתי מחוסר קרימיה וכשישחטו עליהן הזבח אחר הקרימיה שהיא אפייה:

א"ל מעתה תיפסל בלינה א"מיה תנן כו'. פירש צקונטרס דדייק מדקתני לעיל גבי מכתשת טבול יוס ולא קתני לינה והכא תנא לינה ש"מ ככלי דהכא לאו מכתשת היא אצל אי לאו הך מתיניתן דמייתי מצייריתא גופה דמכתשת דקתני טבול יוס ולא קתני לינה לא מצי למיפרך דליכא למימר תנא טבול יוס וה"ה לינה וא"ת ותקשה ליה מטבול יוס גופיה דצצרייתא קתני דמכי נתנה למכתשת נפסלה בטבול יוס ואילו הכא תנן קדשו ככלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס דהיינו כלי דהא תנן כולי האי דמזי למימר דצקטרת אפילו לא קדשו ככלי נפסלת בטבול יוס והא דנקט קדשו ככלי לענין טבול יוס לא נקט אלא משום מנחת כהנים ומנחת כהן משוח השנויים כאן נאלכ לעיל דייק שפיר לא קדשו לא אטבול יוס דקדשו ככלי קאי אטבול יוס ומחוסר כפורים ולינה דלכ"ז צחנס נקט ט"יין תדע דהא קומץ נמי אפילו לא קדש ככלי נפסל בטבול יוס וצמחוסר כפורים וצלינה מכי נתקדשה המנחה (א) ״בסימא דקתמי לעיל המנחות מועלין בזה והא דתנא קומץ צבדי הך משום הך קדמי וחיציין משום נותר וטמא דקאי אכולהו אכל מלינה פריך שפיר דליכא למימר דהוא דהין לא קדשו ונקט קדשו משום מנחת כהנים וחציירה דא"כ אמאי תנא כלל קטורת צהדייהו ועוד וי"ל דהא פשיטא ליה דאין קטורת נפסלת צלינה משעת נתינה צמכתשת שהרי היו עושים אותה צתחלת השנה לצורך כל השנה ולא מייתי מהך מתיניתן אלא דשייך פסול לינה צקטורת דאי לאו מתני' ה"א דאין שייך צקטורת פסול לינה כלל: **הוא"ל** וצורתה כצ' השנה בוצה. פי' צקונטרס שאין מראיתה משתנה הלכך אע"ג דקדושת הגוף היא לא מיפסלא צלינה מיהו משקדשה ככלי לקרב גזור זה רבנן לינה דלמא אחי לאכשורי צשאר קרבנות המתקדשים ככלי ולפי' אי אפשר לה ליפסל אלא מדרבנן וקשה דצפרק הוואיל או דא"כ שפיר דהכא אלא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול חישב צחפינת קטורת מהו ופשיט לה מהא דאמר ר"ע הסלת והלצונה והגחלים והקטורת שאס נגע טבול יוס צמקתן פסל את כולן ומדפסלי טבול יוס פסלה נמי לעיל ומדפסלה לינה פסלה נמי מחצצה והקשה צקונטרס שס דלמאי לא מייתי ראיה מהכא דפסלה לינה וליכא למימר דהתם דהתם מייתי ראיה מדאורייתא פסלה לינה ומתכא ליכא לאוכוחי דפסלה מדאורייתא דהא לפ"ה קדשה ע"כ לא פסלה לינה אלא מדרבנן לכ"ג לפרש שאני קטורת הואיל וזורתה כל השנה כולה שעיקר מוצתה צכך לעשותה כולה צתחלת השנה ולאחר קידוש קך אפשר דמיפסלא מדאורייתא כשאר קרבנות ועוד כיון דיש שיעור להקצבת קטורת פרס שחרית ופרס ערבית אין כלי שרת מקדשה (ו) שלא מדעת כדמשמע צס"פ לולב וערבה (סוכה דף ג.) אי נמי אין כלי שרת מקדשים אלא צומנן אפילו ליפסל כדמוכח צס"פ שמי הלחם (מנחות דף ק.) אע"ג דצס"פ לולב וערבה צריך לומר דמילוי ערב צצת חשיב צומנן לפי שא"כ למלאות צצבת גבי מכתשת חשיב אפשר והשתא אחי שפיר דלא מצי למידק מהכא דפסלה לינה מדאורייתא אצל מההיא מוכח שפיר דפסלה מדאורייתא מידי דהוה אטבול יוס דפסל מדאורייתא מדפסל אפילו ע"י צירוף כלי ואע"ג דטבול יוס חמיר דפסיל משנתנה למכתשת קידוש קך חשיב לגבי לינה כתימנה למכתשת לטבול יוס ועי"ל דלאו מדפסול טבול יוס דייק פסול לינה אלא כלומר מדפסול ע"י צירוף כלי אלמא צריך הקטרה לכלי דכשאין צריך לכלי אין כלי מצרפו ואפי' היו צירוף כלי מדרבנן לא תקון אלא צצריך לכלי מדאורייתא וכיון דבעי כלי א"כ פסלה לינה כדדייקי' צפרק התכלת (שס דף גא.) על מחצת מלמד שטעונה כלי דאי אפי לה מאתמול מיפסלא צלינה אצל קשה דתפשוט מסיפא דהכא דפסלה דאורייתא דקתני וחיציין עליהן משום נותר דמשמע דקאי נמי אקטורת ועוד דקתני ופיגול אין בזה לפי שאין להס מתירין ואי לא מיפסלא מחצצה חיפוק ליה דלא פסלה מחצצה: **מכבץ** מקום קשיא. מימה אי מכתשת מיקדשא קדושת הגוף א"כ היכי אמר צערבין (דף י:) גבי מכתשת שניקבה (י) ושצברה ושלחו אומנין מאלכסנדריא של מצרים ותקוהו האמר צוצחים (דף פח.) כלי שרת שנצברו אין מתקנין אותן ושניקבה אין מתיצין לתוכה אצר דאין עניות צמקוס עשירות וי"ל דמכתשת של משה שאני שהיתה מפטמת צימרת וי"מ דודאי לא היתה כלי שרת אלא שהקטורת היה קדוש קדושת הגוף צצבורו שהיה אומר יהא זה קטורת היה חל עליה קדושת הגוף אחר כתיסה צמכתשת שהיה רואי להקטיר כמו הצהמה שהיא קדושה כשאומר יהא זה לעולה יהא זה לחטאת וכי משינו לעיל שאני קטורת דקדושת דמים היא ה"ך דכשאומר יהא זה לקטורת לא חמיל עלה קדושת הגוף: **פך** ושעיר שצ' יום הבבורים. פי' צקונטרס דלכך ימותו דלא חזי לשנה הבאה משום תרומה ישנה וצפ' שני שעירים (יומא דף סה:) לימא למסקנא הכי

(ה) מוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.

עין משפט ונר מצוה

ל א מיי פ"ב מהל' מעילה הלכ' י:
לא ב מיי פ"ד מהל' שקלים הל' יא י:
לב ג מיי פ"ה מהל' ערכין הלכ' י:

רבינו חננאל

קדושי דמים הוא ולא קדושת הגוף. והתמידים קדושתן קדושת הגוף היא: אי הכי אמאי נפסלת הקטורת במגע טבול יוס מעת שנתנה למכתשת לשחוקה ועדיין לא קדשה. וכי תימא כל דבר שזוא קדושתו קדושת דמים נפסלת במגע טבול יוס. והתנן במס' מעילה פ"ב המנחות מועלין בהן משהוקדשו קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יוס כו'. אם קדשו בכלי הן נפסלין ואם לא קדשו בכלי שרת אין נפסלין. הנה קדושת דמים הן אלו המנחות ואינו נפסלין בטבול יוס. ולא מצא תשובה. ואמר ליה (רבח) [רב חסדא] אלא מאי הקטרת קדושת הגוף היא אי הכי תפסל בלינה כמו הובחים. אלמה חנן במעילה פ"ב הקומץ והלבונה והקטורת אם קדשו בכלי הוכשרו להיפסל בלינה. ודחי רבה שאני קטורת דאע"ג דקדושת הגוף היא כיון וצורתה בכל השנה. כלומר הואיל והיא נעשית מתחלת השנה אין הלינה פוסלת בה אלא עד שתקדש בכלי. ויש מי שאומר כיון שהקטורת כך צורתה לא גמרינן מינה דלא אמרינן קדושה שבהן להיכן הלכה. כמו שאין אומרים בקטורת קדושה שבה להיכן הלכה אלא מחללין אותה. כך [אין] אומרים בתמידין קדושה שבהן להיכן הלכה אלא נפדין מצימים. אלא אמרינן שאני קטורת והקשיא בתמידין עומדת. ור"א כיון שהן קדושת הגוף שוהין שוין. והא דאמר מ"מ קשיא וכי קדושה שבהן להיכן הלכה אתרווייהו מקשינן. ורבא מפרק אתרווייהו לב ב"ד מתנה עליהן. כלומר בעת קנייתם ובעת עשייתם לב ב"ד מתנה עליהן אם הוצרכו לעבור והצרכו ואם לאו יהיו לדמיהן. א"ל אביי דרבא (ו) והא את הוא דאמרת הקדיש וכו' לדמיו קדוש קדושת הגוף. א"ל כי קאמינא היכא דא"ל לדמי עולה קדוש הוא עצמו לעולה. אבל המקדיש לדמי נסבין לא קדיש אלא לדמיו. ומותיב עליה אביי מפר ושעיר יום הכפורים שאבדו

(ה) מוס' ערכין ה' א' ד"ה והא.